

GELOOF en geloofsafval hjms

In deze tijd hoor je vaak dat kinderen Gods moeite hebben met hun geloof. Zo sprak ik korte tijd geleden nog met een jonge zuster en ik probeerde haar te bemoedigen. Maar ze zei tegen mij: *“Ik weet eigenlijk niet of ik nog geloof in God”*.

Broeders en zusters, afval van het geloof in het laatste der dagen, vlak vóór de Wederkomst van onze Here Jezus Christus, is schriftuurlijk, althans wordt voorzgd in de Schrift!

De apostel Paulus sprak hier over! Tegen de Thessaloniszen zei hij, dat er vlák voor de Wederkomst van Christus éérs een afval zou komen, waarin óók de Antichrist zou worden geopenbaard. 2 Thess. 2:2b-3: *“..... als van ons geschreven, alsof de dag van Christus aanstaande ware. Dat u niemand verleide op enigerlei wijze; want die komt niet, tenzij dat eerst de afval gekomen zij, en dat geopenbaard zij de mens der zonde, de zoon des verderfs;”*

En tegen Timotheüs zei Paulus, dat het hier een geloofsafval betreft. 1 Tim. 4:1: *“Doch de Geest zegt duidelijk, dat in de laatste tijden sommigen zullen afvallen van het geloof, zich begevende tot verleidende geesten, en leringen der duivelen;”*

Deze geloofsafval zal zo enorm groot zijn, dat zelfs een derde deel van de sterren zullen afvallen. Sterren zijn in bijbelse taal het beeld van kinderen Gods – Gen. 15:5: *“Toen leidde Hij hem uit naar buiten, en zeide: Zie nu op naar de hemel, en tel de sterren, indien gij ze tellen kunt; en Hij zeide tot hem: Zo zal uw zaad zijn!”*

Openb. 12:4a: *“En zijn staart trok het derde deel der sterren des hemels, en wierp die op de aarde.....”* Het betreft hier de staart van de grote rode draak, van satan.

Het woordje *“afvallen”* van het geloof is de vertaling van het Griekse *“ap’histemi”*. Het betekent onder andere: *“zich op een afstand houden, (bij iemand) weggaan, in de steek laten, zijn handen van iemand aftrekken, afvallen, trouweloos worden, verafschuwen, vluchten van, zich terugtrekken van, zich verre houden van, wegblijven”*.

Afvallen van het geloof is dus blijkens deze betekenis een héél gevoelige kwestie. Zelfs als je je op een afstand gaat houden van de Heer (bewust of onbewust) of maar wegblijft van de gemeenschap met de andere kinderen Gods, dan ben je in de kern al afgevallen. Wanneer je de zojuist gegeven betekenis van *“afvallen”* goed overdenkt, dan zie je dat de diepe oorzaak eigenlijk twee dingen zijn, nl. gerichtheid op jezelf en hoogmoed. In feite zijn het twee rotte vruchten van dezelfde boom. Je houdt je op een afstand van iemand omdat je denkt beter te zijn. Daarom trek je ook je handen van iemand af. Je doet dit omdat je hem of haar hopeloos vindt. Je laat iemand in de steek om allerlei redenen, doch meestal om op jezelf gerichte redenen. Etc. etc. Dit was ook de zonde waardoor de schitterende engel Lucifer in zonde viel en satan werd (Jes. 14:11-15). Zelfgerichtheid, hoogmoed. Hij wilde gelijk zijn aan God en óók geëerd worden.

Waarom vallen wij eigenlijk af van het geloof, waarom verlaten wij ons geloof? Nu ontvangen wij geloof door het luisteren naar het Woord van God (Rom. 10:17), dus je zou kunnen stellen, dat we afvallen doordat we níet meer naar het Woord luisteren. Maar in de context van het laatste der dagen zei Paulus tegen Timotheüs: *“Omdat we ons begeven (luisteren naar) tot verleidende geesten en leringen van duivelen”*. En broeders en zusters, de duivel en zijn demonen zijn heel erg slim:

- Zij leggen bijvoorbeeld moeilijkheden en problemen op je pad neer. Privé-problemen of problemen in de kerk of op school of je werk. En die problemen zijn zo groot dat je het niet meer aan kunt. Je gaat je beklagen waarom juist jij nu hiermee wordt geconfronteerd. Je gaat twifelen aan de beloften van God voor jouw leven. Je gaat zelfs twifelen of God wel bestaat.
- Of zij geven je juist allerlei materiële zaken, zo veel en zo groot dat je God niet meer nodig hebt. Je gaat helemaal op in je werk, je carrière, je eigen huis, je hobby, etc. Je zoekt je eigen eer, je eigen pleziertjes.

Is het niet uiterst frappant dat juist de twee oorzaken “zelfgerichtheid en hoogmoed”, die in het woordje “*ap’histem*” (“afvallen”) besloten zitten, ook door die verleidende geesten worden gehanteerd? Het egoïsme viert hoogtij in deze laatste dagen, alles draait om materiële zaken, vertier, plezier en eigen roem en faam. Jezus waarschuwt ons voor deze atmosfeer van ongebreideld materialisme en blinde consumptiedwang in de eindtijd. Luk. 17:26-30: *“En gelijk het geschied is in de dagen van Noach, alzo zal het ook zijn in de dagen van de Zoon des mensen. Zij aten, zij dronken, zij namen ten huwelijk, zij werden ten huwelijk gegeven, tot de dag, op welke Noach in de ark ging, en de zondvloed kwam, en verloor ze allen. Desgelijks ook, gelijk het geschiedde in de dagen van Lot; zij aten, zij dronken, zij kochten, zij verkochten, zij plantten, zij bouwden; Maar op de dag, op welke Lot van Sodom uitging, regende het vuur en sulfer van de hemel, en verloor ze allen. Even alzo zal het zijn in de dag, op welke de Zoon des mensen geopenbaard zal worden.”* God veroordeelt ten eerste kinderen Gods, die afgefallen zijnde van het ware geloof, alleen nog slechts een leven van genot najagen. Hoewel zij zelf niet hebben bemerkt, dat zij ten prooi zijn gevallen aan die verleidende geesten. Openb. 3:15-17: *“Ik weet uw werken, dat gij noch koud zijt, noch heet; och, of gij koud waart, of heet! Zo dan, omdat gij lauw zijt, en noch koud noch heet, Ik zal u uit Mijn mond spuwen. Want gij zegt: Ik ben rijk, en verrijkt geworden, en heb geens dings gebrek; en gij weet niet, dat gij zijt ellendig, en jammerlijk, en arm, en blind, en naakt. “*

Het doet mij denken aan een verhaaltje over een bloedhond (een soort jachthond). Op een dag volgde hij in het bos lange tijd het reukspoor van een prachtig edelhert. Maar na een tijdje werd dat spoor doorkruist door het reukspoor van een vos. En wat deed die hond? Hij week af en volgde nu het spoor van die vos. En na een tijdje werd het spoor van de vos doorkruist door het reukspoor van een konijn. En opnieuw week die hond af en volgde nu het spoor van dat konijn. En na een tijdje werd het konijnespoor doorkruist door het reukspoor van een muis. En op het laatst zat die hond blaffend voor een muizeholletje. Zo zijn vele kinderen Gods! Eens volgden zij dat prachtige edelhert, Jezus, maar op het laatst zitten ze voor een muizeholletje. Volstrekt afgeweken van de weg van God.

Wat is precies geloof? We zullen dat even bezien!

Joh. 1:12 *“Maar zovelen Hem aangenomen hebben, die heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, namelijk die in Zijn Naam geloven;”*

Wij moeten Hem (Jezus) volgens Joh. 1:12 *“aannemen”*. Aannemen komt van het Griekse *“lam'bano”* en dit woord heeft véle betekenissen. Onder andere: *“tot zich nemen, tot eigendom maken, aan zich verbinden als metgezel, dat wat eenmaal genomen is niet meer loslaten, reiken naar, proberen te verkrijgen, toelaten, ontvangen, aannemen wat aangeboden wordt, niet weigeren of verwerpen, iemand ontvangen, iemand toegang verlenen, kiezen, uitkiezen.”*

Duidelijker kan het niet, broeders en zusters! Geloven is Jezus tot je metgezel maken, Hem ontvangen en toelaten in je hart, Hem niet weigeren of verwerpen. Heeft u dat al gedaan? Maar nu is het grote probleem voor veel mensen, dat zij Jezus niet kunnen zien. Zij kunnen met hun ogen óók niet zien, dat Hij voor hen stierf en uit het graf opstond. Daarom zegt Hebr. 11:1: *“Het geloof nu is een vaste grond der dingen, die men hoopt, en een bewijs der zaken, die men niet ziet.”*

Wij mensen hebben moeite met geloven, omdat wij niet gericht zijn op de geestelijke dingen die onzichtbaar zijn. Wij kijken altijd naar het uiterlijke omdat wij gericht zijn op onszelf en op materiële en zichtbare zaken.

Zo kwam op een dag Jezus te Nazareth en gaf een geweldige preek. Hij sprak over het evangelie, en dat de Geest des Heeren op Hem was en dat Hij door God gezonden was om de gebrokenen van hart te genezen; om de gevangenen vrijheid te prediken en de blinden het gezicht te geven. Deze prediking was zó mooi, dat de mensen zelfs getuigden van het Woord en zich verwonderden over Zijn aangename woorden. Maar toen puntje bij paaltje

kwam geloofden zij niet dat Jezus de Zoon van God was en zij zeiden: *“Is deze niet de Zoon van Jozef, die timmerman die wij allemaal kennen?”*

Maar toen gaf Jezus hun een lesje in verband met hun ongeloof en Hij zei in Luk. 4:25-27: *“Maar ik zeg u in der waarheid: Er waren vele weduwen in Israël in de dagen van Elias, toen de hemel drie jaren en zes maanden gesloten was, zodat er grote hongersnood werd over het gehele land. En tot geen van haar werd Elias gezonden, dan naar Sarepta Sidonis, tot een vrouw, die weduwe was. En er waren vele melaatsen in Israël, ten tijde van den profeet Elisa; en geen van hen werd gereinigd, dan Naāman, de Syriër.”*

Wij zullen dit eens nader bekijken! En dan zullen we ontdekken, dat we in de bijbelse verhalen over Naāman de Syriër en over Sarepta Sidonis de twee oorzaken hoogmoed en zelfgerichtheid weer terugzien.

Naāman, de Syriër, was een grote generaal, een heiden en dus een ongelovige. Hij was melaats. In bijbelse taal is melaatsheid het beeld van onreinheid. Naāman was ook hoogmoedig, zoals we uit het verhaal verstaan. En hoogmoed is een blokkade om gereinigd te worden, omdat het door die hoogmoed moeilijk wordt om te geloven. Je denkt dat je het zelf wel kunt fixen. Laten we onszelf goed onderzoeken of er een vorm van hoogmoed in ons hart is. Maar in het verhaal lezen we óók, dat Naaman zijn hoogmoed aflegde, zichzelf vernederde en tot geloof kwam en van de onreinheid van melaatsheid werd genezen.

We vinden dit prachtige verhaal over geloof in 2 Kon. 5.

2 Kon. 5:2-4: *“En er waren benden uit Syrië getogen, en hadden een kleine jonge dochter uit het land van Israël gevankelijk gebracht, die in de dienst der huisvrouw van Naāman was. Deze zeide tot haar vrouw: Och, of mijn heer ware voor het aangezicht van den profeet, die te Samaria is, dan zou hij hem van zijn melaatsheid ontledigen. Toen ging hij in en gaf het zijn heer te kennen, zeggende: Zo en zo heeft de jonge dochter gesproken, die uit het land van Israël is.*

Broeders en zusters, wij dienen in de boodschap van het Woord van God te geloven op een zodanige wijze, dat wij niet op de persoon van de prediker blikken. Naāman, die grote generaal, geloofde zelfs een dienstmeisje, een slavin, want door de getuigenis van dat slavinetje kwam de begeerte in zijn hart om van die melaatsheid genezen te worden.

2 Kon. 5:5,7: *“Toen zeide de koning van Syrië: Ga heen, kom, en ik zal een brief aan den koning van Israël zenden..... En het geschiedde, als de koning van Israël de brief gelezen had, dat hij zijn klederen scheurde, en zeide: Ben ik dan God, om te doden en levend te maken, dat deze tot mij zendt, om een man van zijn melaatsheid te ontledigen?...”*

Gaat u toch dáárheen waar de kracht van God is. Ga niet naar de verkeerde persoon zoals Naāman vervolgens deed, maar ga naar de juiste persoon. Ga naar een ware man Gods, ga naar Jezus. Stel uw geloof op God en niet op de mens. Vertrouw Zijn prediker, dienstknecht of profeet, maar richt uw geloof op de machtige God. Een dienstknecht van God is slechts middel tot het doel. Verlossing komt door geloof in de kracht van God.

2 Kon. 5:8-10: *“Maar het geschiedde, als Elisa, de man Gods, gehoord had, dat de koning van Israël zijn klederen gescheurd had, dat hij tot de koning zond, om te zeggen: Waarom hebt gij uw klederen gescheurd? Laat hem nu tot mij komen, zo zal hij weten, dat er een profeet in Israël is. Alzo kwam Naāman met zijn paarden en met zijn wagen, en stond voor de deur van het huis van Elisa. Toen zond Elisa tot hem een bode, zeggende: Ga heen en was u zevenmaal in de Jordaan, en uw vlees zal u wederkomen, en gij zult rein zijn.”*

De profeet Elisa wist reeds van God, dat Naāman zeer arrogant was en eerst hiervan moest worden verlost. Het hart van de mens moet verzoend worden met God. Geloof kan niet werkzaam zijn als men hoogmoedig, arrogant, weerspannig of zelfzuchtig is.

Daarom kwam Elisa niet zelf maar stuurde een eenvoudige knecht, een bode, met een vernederende opdracht: *“Ga heen en was u zeven maal in de Jordaan.”*

2 Kon. 5:11-12: *“Maar Naāman werd zeer toornig, en toog weg, en zeide: Zie, ik zeide bij mij zelve: Hij zal zekerlijk uitkomen, en staan, en den Naam des HEEREN, Zijns Gods, aanroepen, en zijn hand over de plaats strijken, en den melaatse ontledigen. Zijn niet Abana*

en Farpar, de rivieren van Damaskus, beter dan alle wateren van Israël; zou ik mij in die niet kunnen wassen en rein worden? Zo wendde hij zich, en toog weg met grimmigheid.”

Naāman moest zich vernederen en baden in die modderige Jordaan en hij werd heel boos op Elisa en ging weg. Maar gelukkig had hij knechten die bezorgd waren over hem.

2 Kon. 5:13-14: *“Toen traden zijn knechten toe, en spraken tot hem, en zeiden: Mijn vader, zo die profeet tot u een grote zaak gesproken had, zoudt gij ze niet gedaan hebben?*

Hoeveel te meer, naardien hij tot u gezegd heeft: Was u, en gij zult rein zijn? Zo klom hij af, en doopte zich in de Jordaan zevenmaal, naar het woord van den man Gods; en zijn vlees kwam weder, gelijk het vlees van een kleinen jongen; en hij werd rein.”

Naāman luisterde uiteindelijk naar de correctie van zijn knechten om tóch te gehoorzamen. Hij accepteerde de correctie en werd genezen. Broeders en zusters, aanvaardt u toch de berisping van God. Als een mens maar wil, kán zijn karakter in korte tijd veranderen zoals bij Naāman. Verlies toch uzelf. Durf uzelf te verliezen. Naāman ging voor genezing naar de verkeerde plaats, hij achtte Gods dienstknecht niet, was gebonden aan zijn eigen inzichten, was eerst hoogmoedig, opvliegend en ongehoorzaam. Maar uiteindelijk gaf hij zich volkomen over aan God. En daardoor veranderde er iets in zijn geest en in zijn hart. En hij deed in geloof datgene wat van hem werd gevraagd. Hij baadde zich zevenmaal in die verachtelijke, vieze Jordaan. Hierdoor bewees hij het geloof in genezing in zijn hart en werd genezen.

Broeders en zusters, ook het verhaal over Sarepta Sidonis in 1 Kon. 17 is een prachtig geloofsverhaal.

1 Kon. 17:7-12: *“En het geschiedde ten einde van vele dagen, dat de beek uitdroogde; want geen regen was in het land geweest. Toen geschiedde het woord des HEEREN tot hem (d.w.z de profeet Elia), zeggende: Maak u op, ga heen naar Zarfath, dat bij Sidon is, en woon aldaar; zie, Ik heb daar een weduwwrouw geboden, dat zij u onderhoude. Toen maakte hij zich op, en ging naar Zarfath. Als hij nu aan de poort der stad kwam, ziet, zo was daar een weduwwrouw, hout lezende; en hij riep tot haar, en zeide: Haal mij toch een weinig waters in dit vat, dat ik drinke. Toen zij nu heenging om te halen, zo riep hij tot haar, en zeide: Haal mij toch ook een bete broods in uw hand. Maar zij zeide: Zo waarachtig als de HEERE, uw God, leeft, indien ik een koek heb, dan alleen een hand vol meels in de kruik, en een weinig olie in de fles! En zie ik heb een paar houten gelezen, en ik ga heen, en zal het voor mij en voor mijn zoon bereiden, dat wij het eten, en sterven.”*

Het had al vele dagen niet meer geregend en alles was verdord. Broeders en zusters, zo kan het zijn, dat er al heel lang geen zegen van God meer u of op uw gemeente is gevallen waardoor alles verdord is. Zo was het ook bij deze vrouw! Een vrouw is een geestelijk beeld van de gemeente. Deze vrouw was een weduwe en dus héél zwak en alleen. En zij had nog maar een heel klein beetje meel en olie. Dat wil zeggen dat zij nog een heel klein beetje van het Woord van God in haar hart had en een heel klein beetje van de Heilige Geest. Het was bijna op en dan zou zij sterven. Dan zou zij dus geestelijk dood zijn. In die zin zou zij dus zijn afgevallen van het geloof. De fout van deze vrouw was, dat zij dat kleine beetje eerst voor zichzelf en haar zoon wilde houden. Zij was op zichzelf gericht.

Geliefde broeders en zusters, als wij in deze laatste dagen, in deze tijd waarin iedereen Jezus de rug toekeert, nog maar zo'n klein beetje van de zegen van God in ons hart hebben dat wij bijna (geestelijk) sterven, dan moeten wij het juist gaan uitdelen. Denkt u maar aan het wonder door Jezus van de vermenigvuldiging van slechts vijf broden en twee visjes, waardoor duizenden mensen werden gevoed.

1 Kon. 17:13-16: *“En Elia zeide tot haar: Vrees niet, ga heen, doe naar uw woord; maar maak mij vooreerst een kleine koek daarvan, en breng mij die hier uit; doch voor u en uw zoon zult gij daarna wat maken. Want zo zegt de HEERE, de God Israels: Het meel van de kruik zal niet verteerd worden, en de olie der fles zal niet ontbreken, tot op de dag, dat de HEERE regen op de aardbodem geven zal. En zij ging heen, en deed naar het woord van Elia; zo at zij, en hij, en haar huis, vele dagen. Het meel van de kruik werd niet verteerd, en de olie van de fles ontbrak niet, naar het woord des HEEREN, dat Hij gesproken had door de dienst van Elia.”*

Broeders en zusters, zorgt u ervoor dat in deze eindtijd van geloofsafval en duistere zonden het geloof in uw hart levend blijft. Blijft u in het geloof. Laat u zich niet door allerlei verleidende geesten aftrekken van het eenvoudige geloof in Jezus Christus. Laat de geesten van materialisme en consumptiedrang niet toe in uw leven. Laat geen hoogmoed en egoïstische zelfgerichtheid toe in uw hart.

Laten wij tot slot lezen in Ps. 72:16: *“Is er een hand vol koren in het land op de hoogte der bergen (is er nog een klein beetje van het Woord van God in je hart?), de vrucht daarvan zal ruisen als de Libanon; en die van de stad zullen bloeien als het kruid der aarde.”*

Blijft u in het geloof, dan zult ook u vruchtbaar zijn.

Amen.